

βλημάτων, τοῦ κοσμολογικοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ προβλήματος.

Ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη στὴ φιλοσοφικὴ μελέτη καὶ διερεῦνήσή της τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ προβλήματος, στὸ φῶς τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου στὴν ἐσωτερικὴ αὐτοενόρασή του, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς καθαρῆς Λογικῆς, φτάνει στὴν πρώτη στιγμὴ της στὶς σφαῖρες τοῦ κοσμολογικοῦ προβλήματος, τῆς κοσμολογικῆς Φιλοσοφίας. Τὸ πρόβλημα τοῦ Ἀνθρώπου ἐνοραῖται ἐδῶ ὡς μέρος τοῦ ὅλου προβλήματος τοῦ Κόσμου. Ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς κοσμολογικῆς Φιλοσοφίας ἢ φιλοσοφικὴ Σκέψη, στὴ δεύτερη στιγμὴ της ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς καθαρῆς Λογικῆς, ὑψώνεται στοὺς οὐρανοὺς τοῦ θεολογικοῦ προβλήματος. Καὶ τὸ ἀνθρωπολογικὸ πρόβλημα ἐνοραῖται τώρα καὶ ἀντιμετωπίζεται ὡς μέρος καὶ πτυχὴ τοῦ θεολογικοῦ προβλήματος.

Καὶ ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, στὴν κριτικὴ φιλοσοφικὴ διερεῦνήσή της καὶ μελέτη της καὶ στὸ φιλοσοφικὸ διαφωτισμὸ της τοῦ θεολογικοῦ προβλήματος, ὡς τῆς κορυφῆς ὅλων τῶν ὀντολογικῶν προβλημάτων τῆς Φιλοσοφίας, καὶ τοῦ ἀνθρωπολογικοῦ καὶ τοῦ κοσμολογικοῦ καὶ τοῦ θεολογικοῦ προβλήματος, θέτει στὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ ὄντος καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς ὄντολογίας, τὸ ἀβυσσαλέο καὶ ἐναγωνιώτατο ἐρώτημα: Πῶς ὁ Ἀνθρώπος ἀνεβαίνει στὸ Θεό; Ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς πνευματικὸς δρόμος (ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ὀρθῆς καθαρῆς θεωρητικῆς ὄντολογίας), ποὺ ὁδηγεῖ τὸ καθαρὸ θεωρητικὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ βεβαιότητα, στὴν πανυπέριστα ὀντολογικὴ ἢ μεταφυσικὴ Ἀλήθεια, τὴν ἀλήθεια ὅλων τῶν ἀληθειῶν τῆς ἀνθρώπινης Ζωῆς καὶ τῆς ἀνθρώπινης Μοίρας, τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ; Ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ πνευματικὴ σκάλα, ποὺ ἀνεβάζει τὸν Ἀνθρώπο στὸ Θεό;

III.

Ὁ Ἀνθρώπος, ὡς πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ ὄν, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητά του, εἶναι ἐν' ἀτομικῷ ὄντι ποὺ ζεῖ μέσα στὴν ἀνθρώπινη Κοινωνία — Πολιτεία. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Ἀνθρώπος, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀληθινὴ οὐσία του, εἶναι ἓνα κοινωνικὸ ὄν, ἓνα ὀργανικὸ μέλος τοῦ ὀλοζώντανου ὀργανισμοῦ μιᾶς ἀνθρώπινης Κοινωνίας — Πολιτείας. Ὡς κοινωνικὸ ὄν ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἓνα ὄν, ποὺ εἶναι, ὑπάρχει καὶ ζεῖ (αἰσθάνεται, στοχάζεται, βούλεται, ἐνεργεῖ) μέσα στὴ ζωὴ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Κοινωνίας — Πολιτείας. Ἡ ζωὴ του καὶ ἡ μοίρα του μέσα στὸν Κόσμο ἐξαρτιέται, τόσο ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ προσωπικὴ ζωὴ του, τὴν ἀτομικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ συγκρότησή του, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴ, τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ ἱστορικὰ κοσμικὰ πεπερωμένα τοῦ γύρου του Κόσμου, τὴν ζωὴ, τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ πεπερωμένα τῆς Κοινωνίας — Πολιτείας. Καὶ ἡ θέσις τῆς ζωῆς καὶ τῶν κοσμικῶν πεπερωμένων τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου — προσώπου καὶ ὡς κοινωνικοῦ ὄντος σὲ μιὰ ὀρισμένη στιγμὴ τῆς ζωῆς του μέσα στὸν Ἀπειρο Χῶρο καὶ τὸν Ἀπειρο Χρόνο, προσδιορίζεται καὶ προδιαγράφεται ἀπὸ τὴ φύση, τὴν οὐσίαν καὶ τὸ ὕψος τοῦ πραγματικοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ

τοῦ λαοῦ του, πού ὀργανικά συμπλέκεται στήν ἴδια στιγμή μέ τόν πνευματικό πολιτισμό ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

Οὐσία τῆς ζωῆς τῆς Κοινωνίας — Πολιτείας καί πανυπέροτος σκοπός της εἶναι ἡ δημιουργία πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ πολιτισμοῦ, βγαλμένου ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ κόσμου της. Ὁ πνευματικός πολιτισμός τῆς Πολιτείας εἶναι ὁ σπουδαιότατος καί κυριώτατος παράγοντας τῆς ζωῆς καί τῆς μοίρας, τῆς εὐτυχίας ἢ τῆς δυστυχίας τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ ὄντος, ὡς πνευματικῆς καί ἠθικῆς ἀτομικότητας καί προσωπικότητας. Ὁ ἀληθινός καί στό ὕψος του δημιουργικός πνευματικός πολιτισμός τῆς Πολιτείας εἶναι ἀληθινή πηγὴ χαρᾶς, προκοπῆς καί εὐδαιμονίας ὅλων τῶν κοινωνικῶν ἀτόμων τοῦ κόσμου της. Ἡ ἀπουσία ἀντίθετα ἀληθινοῦ καί στό ὕψος του δημιουργικοῦ πνευματικοῦ καί ἠθικοῦ πολιτισμοῦ πού βγαίνει ἀπό τὴ ζωὴ τῆς Πολιτείας καί ἐνσαρκώνει τὴν ψυχὴ τῆς Πολιτείας, ἔχει ὡς φυσικὸ ἀποτέλεσμα τὴν πραγματικὴ κακοδαιμονία, δυστυχία καί τραγωδία ὅλου τοῦ κόσμου τῆς Πολιτείας.

Οἱ περίοδοι τῆς Ἱστορίας τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας εἶναι κυρίως δύο. Ἡ περίοδος τῆς Ἱστορίας τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καί ἡ περίοδος τῆς Ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου.

Ἡ πιὸ ψηλὴ κορυφὴ τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς λαοῦ, ὡς καί ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, εἶναι ἡ κορυφὴ τῆς Φιλοσοφίας. Ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη ὅλων τῶν μεγάλων φιλοσόφων καί ἱστορικῶν τοῦ Πνεύματος καί τῆς Ἱστορίας τῆς Νεώτερης Εὐρώπης στή φιλοσοφικὴ διερεύνηση καί τὴν κριτικὴ φιλοσοφικὴ θεώρηση καί μελέτη τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας καί ξεχωριστὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας, ὡς βασικὴ ἀρχὴ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου προβάλλει καί θεωρεῖ τὴν ἀρχὴ τῆς Ὑποκειμενικότητας (Subjectivité). Τὴν ἀρχὴ τοῦ γνωστικοῦ ἢ στοχαστικοῦ Ὑποκειμένου, τοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ ὑποκειμενικοῦ Πνεύματος, τὴ θεμελιώδη ἀρχὴ καί τῆς θρησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καί οἱ δύο κορυφαῖοι φιλόσοφοι τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, ὁ Descartes καί ὁ Ἐμμ. Κάντ, τὰ φιλοσοφικὰ συστήματά τους θεμελιώνουν ἀπάνω στήν ἀρχὴ αὐτὴ τῆς Ὑποκειμενικότητας.

Ξεκίνημα καί πρώτη ἀλήθεια τῆς Φιλοσοφίας, στὰ μάτια τοῦ Descartes, εἶναι τὸ «Cogito» τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ Ἀνθρώπινη Σκέψη, ἡ πνευματικὴ Αὐτοσυνείδηση τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὡς καθαροῦ θεωρητικοῦ ὄντος, ὁ στοχαζόμενος γιὰ τὸν Κόσμο καί τὴν Πραγματικότητα καί τὴν ἀληθινὴ οὐσία τοῦ Κόσμου πνευματικὸς Ἀνθρώπος. Τὸ ἀνθρωπολογικὸ πρόβλημα εἶναι τὸ πρῶτο καί βασικὸ πρόβλημα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Descartes. Τὸ πρόβλημα τοῦ Κόσμου, τῆς Ὑπαρξης, τοῦ ὄντος, τοῦ Ἀντικειμένου, τοῦ Ἀπολύτου, τὸ ἀληθινὸ πρωταρχικὸ πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας, δὲν προβάλλεται καί δὲν ἀντιμετωπίζεται πνευματικὰ καί φιλοσοφικὰ στήν ἀφετηρία τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Descartes. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔρχεται ὕστερὰ ἀπὸ τὸ πρόβλημα τοῦ Ὑποκειμένου, πού ἔχει τὸ πραγματικὸ πρόβάδισμα

στη φιλοσοφική σκέψη του και στον καθαρὸ θεωρητικὸ ἐνοραματισμὸ του και διαφωτισμὸ του.

Ὁ φιλόσοφος τοῦ ξακουσμένου «Λόγου περὶ τῆς Μεθόδου» καὶ τῶν «Μεταφυσικῶν Στοχασμῶν» ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Λόγου, τῆς Σκέψεως, τῆς πνευματικῆς Αὐτοσυνείδησης, ὡς ξεκίνημα, προχωρεῖ στὸν κόσμον τοῦ ὄντος, τῆς Ὑπαρξεως. Καὶ σὲ ἀπόλυτη ἄρμονία μὲ τὴ φιλοσοφικὴ μεθοδολογία τοῦ Descartes καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπολογικὴ φιλοσοφία του εἶναι καὶ ἡ θεολογία του.

Ἡ θεωρητικὴ θεολογία τοῦ Descartes ἀποκορυφώνεται στὴν περίφημη, στὴν Ἱστορία τῆς Παγκόσμιας Φιλοσοφίας, θεωρία του τῆς ὄντολογικῆς ἀπόδειξης τῆς ὕπαρξεως τοῦ Θεοῦ (βλ. σ. 469 — 471). Ἡ θεωρία τῆς ἀπόδειξης αὐτῆς ἀπὸ τὴν ὑποκειμενικὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν ὑποκειμενικὸν κόσμον τοῦ Ἀνθρώπινου Λογικοῦ καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ Ἀνθρώπου θέλει νὰ προχωρήσῃ, καὶ ἀγωνίζεται καὶ προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ, στὴν ὄντολογικὴ ὕπαρξιν τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ στὴν καθαρὴν θεωρίαν τῆς ἀπόλυτης πραγματικότητος τοῦ ἀπολύτου ὄντος ἄβυσσος χωρίζει τὴν ὑποκειμενικὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν πραγματικὴν, τὴν ὄντολογικὴν ἀντικειμενικὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει μόνο μέσα στὸν κόσμον τοῦ καθαρῶν Ἀνθρώπινου Λόγου, τὸν ὑποκειμενικὸν κόσμον τῆς καθαρῆς Λογικῆς τοῦ Ἀνθρώπου. Εἶναι καθαρὰ ὑποκειμενικὴ ἰδέα, πλάσμα τοῦ Ἀνθρώπινου Νοῦ, καὶ δὲν ἔχει καμμιά ἀπολύτως ὄντολογικὴ σχέση μὲ τὸ ἀπόλυτον ὄν, τὸ ἀπόλυτον Πραγματικόν. Εἶναι λογικὴ ἰδέα, ἀλλ' ὄχι καὶ ὄντολογικὴ ἢ μεταφυσικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀπολύτου ὄντολογικοῦ ἢ μεταφυσικοῦ κόσμου καὶ τῆς ὄντολογικῆς ἀντικειμενικῆς ὕπαρξεως τοῦ Θεοῦ.

Ὁ μόνος ἀληθινὸς δρόμος τοῦ Πνεύματος, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν τελείαν ἀπόδειξιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὕπαρξεως τοῦ Θεοῦ, δὲν εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀρχῆς τῆς Ὑποκειμενικότητος, τῆς ὑποκειμενικῆς ἰδέας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ δρόμος τῆς Ἀντικειμενικότητος (Objectivité), ὁ δρόμος τοῦ ὄντος, τοῦ Πραγματικοῦ, καὶ ὄχι μόνο τοῦ Λόγου στὸ ὑποκειμενικὸν ψυχολογικὸν νόημά του, ὁ δρόμος τῆς Φιλοσοφίας ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς ὄντολογίας καὶ ὄχι ὡς θεωρητικῆς Ψυχολογίας. Μὲ ἄλλους λόγους ἢ πραγματικὴ καὶ βásiμη ὄντολογικὴ ἀπόδειξιν τῆς ἀντικειμενικῆς ὕπαρξεως τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ στηριχθῇ μόνο στὴν ὄντολογικὴν πραγματικότητα τοῦ Κόσμου, τὴν ἀντικειμενικὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν πραγματικὸν κόσμον τοῦ ἀπολύτου ὄντος.

Καὶ τὴν ὄντολογικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὕπαρξεως τοῦ Θεοῦ τῆς φιλοσοφικῆς θεολογίας τοῦ Descartes — ὄντολογικὴ ἀπόδειξιν μόνο στὰ χαρτιά καὶ ὄχι στὴν ἀπόλυτη ἀντικειμενικὴν πραγματικότητα — καταδικάζει καὶ ὁ Κάντ στὴν πρώτη Κριτικῇ του (Κριτικῇ τοῦ Καθαροῦ Λόγου), ὡς τελείως ἀβάσιμη ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς καθαρῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας, καὶ συνεπῶς ὡς φιλοσοφικὰ ἀπαράδεχτη. Καὶ ἡ καταδικαστικὴ αὐτὴ Κριτικῇ τοῦ Κάντ εἶναι ἀπόλυτα ὀρθὴ καὶ ἀκλόνητη.

Στὸν ἴδιον ὅμως δρόμον, τὸν δρόμον τῆς ἀρχῆς τῆς Ὑποκειμενικότητος τοῦ καθαρῶν θεωρητικοῦ Λόγου καὶ τῆς Φιλοσοφίας, προχωρεῖ πραγματικὰ καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Κάντ. Στὸν Πρόλογον τῆς πρώτης Κριτικῆς του ὁ

Κάντ τονίζει την ανθρωπολογική αρχή όλης τής φιλοσοφίας του. Καί ή περίφημη Κοπερνικανική στροφή τής Φιλοσοφίας, πού τονίζεται από τόν Κάντ στόν ίδιο Πρόλογο, ώς ούσιαστικό γνώρισμα όλης τής φιλοσοφίας του, δέν είναι άλλη παρά ή στροφή πρòς τήν ίδια αρχή, τήν αρχή τής 'Υποκειμενικότητας. Καί στη θεωρητική Φιλοσοφία τοῦ Κάντ τò πᾶν εἶναι τò 'Υποκείμενο, ή Σκέψη, ή ανθρώπινη 'Εμπειρία, ο Λόγος, ο 'Ανθρωπος. Τò βασικό πρόβλημα τής Φιλοσοφίας τοῦ Κάντ, από τήν άποψη τής μεθοδολογίας τής Φιλοσοφίας, εἶναι τò ανθρωπολογικό πρόβλημα. Καί από τò πρόβλημα τοῦ 'Ανθρώπου καί ή φιλοσοφική σκέψη τοῦ Κάντ άγωνίζεται νά ύψωθῆ στό πρόβλημα τοῦ Κόσμου καί τò πρόβλημα τοῦ Θεοῦ.

Φυσικά ο δρόμος αὐτός τής ανθρωπολογικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ δέν ώδηγοῦσε σέ γόνιμα αποτελέσματα, από τήν άποψη τής ορθῆς καθαρῆς θεωρητικῆς 'Οντολογίας (Μεταφυσικῆς) καί μάλιστα τής ορθῆς θεωρητικῆς Θεολογίας, καί τελικά δέν ἦταν δυνατό νά οδηγήσει, όπως καί ώδήγησε, καί τόν ίδιο τόν Κάντ, παρά μόνο στό θεωρητικό αδιέξοδο καί στήν άρνηση τής θεωρητικῆς Μεταφυσικῆς. Καί όλη ή Φιλοσοφία τοῦ Κάντ, θεωρητική καί ἠθική κι' αἰσθητική εἶναι ή πιò τρανή άπόδειξη τοῦ αδιέξοδου αὐτοῦ.

Τò γενικό συμπέρασμα τής κριτικῆς θεωρητικῆς Φιλοσοφίας τοῦ Κάντ εἶναι τò συμπέρασμα, πòς τò καθαρò θεωρητικό 'Ανθρώπινο Πνεῦμα δέν ἔχει τή θεωρητική δύναμη καί ικανότητα καί δέν εἶναι σέ θέση, από τήν άποψη τής καθαρῆς θεωρητικῆς Φιλοσοφίας, οὔτε νά βεβαιώση, άλλ' οὔτε καί ν' άρνηθῆ, με άπόλυτη θεωρητική βεβαιότητα, τήν πραγματική αντικειμενική ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καί συνεπòς καί τής 'Αθανασίας τής 'Ανθρώπινης Ψυχῆς. Δέ βεβαιώνει θεωρητικά οὔτε οτι ὕπάρχει, άλλ' οὔτε οτι δέν ὕπάρχει ο Θεός. 'Ο Θεός, ή 'Αθανασία, ή 'Ελευθερία, στό αληθινò νόημα τής Φιλοσοφίας τοῦ Κάντ, εἶναι αἰτήματα (postulats) τοῦ καθαροῦ πρακτικοῦ (ἠθικοῦ) Λόγου, με άλλους λόγους μόνο λογικές ὑποκειμενικές σκέψεις τοῦ 'Ανθρώπινου Νοῦ καί μόνο κανονιστικές αρχές τής εφαρμογῆς τοῦ 'Ανθρώπινου Λόγου στήν ἠθική ζωῆ τής 'Ανθρωπότητας, άλλ' οὔτε καί οντολογικές ή μεταφυσικές αρχές τοῦ ἀπολύτου αντικειμενικοῦ πραγματικοῦ Κόσμου. 'Ο νοητός μεταφυσικός κόσμος τῶν καθαρῶν πνευματικῶν οὐσιῶν, τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀθάνατων ψυχῶν, τής 'Ελευθερίας, κατὰ τò τελικό συμπέρασμα τής θεωρητικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ, εἶναι τελείως άπροσπέλαστος, άσύλληπτος, άγνωστος καί άγνώριστος από τò 'Ανθρώπινο Πνεῦμα.

Τò γενικό αὐτò συμπέρασμα όλης τής φιλοσοφίας τοῦ Κάντ ἰσοδυναμεῖ στό βάθος με άπόλυτη χρεωκοπία τοῦ θεωρητικοῦ 'Ανθρώπινου Πνεύματος, με τελεία άρνηση τής αντικειμενικῆς ὕπαρξης τοῦ νοητοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου καί συνεπòς καί τοῦ Θεοῦ. Καί με τò νόημα αὐτò ἐρμηνεύτηκε όλη ή φιλοσοφία τοῦ Κάντ στήν ἐποχή του. Καί σύμφωνα με τήν ἐρμηνεία αὐτή ο Κάντ ἐθεωρήθηκε, στα χρόνια του, ώς ο φιλόσοφος πού ἐγκρέμιζε, με τήν κριτική φιλοσοφία του, αδίσταχτα καί άδυσώπητα καί οριστικά καί για πάντα, όλες τις θεωρητικές φιλοσοφικές άποδείξεις τής ὕπαρξης τοῦ Θεοῦ καί όλου τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου τοῦ Πνεύματος, άποδείξεις αἰώνων καί χιλιάδων χρόνων, καί άφηνε στ' αληθινά, από τήν άποψη

τῆς καθαρῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας, ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα μέσα στὸ κενὸ καὶ στὸ χάος. Ἡ ἀπόλυτη τραγικὴ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἀλήθεια, πὼς ἡ Ἀρχὴ τῆς Μεταφυσικῆς τῆς καθαρῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ ναυαγεῖ μέσα στὰ σκοτεινὰ πέλαγα τοῦ τρικυμιασμένου ὠκεανοῦ τῆς Μεταφυσικῆς, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἐλπίδα νὰ φτάσῃ κάποτε στὸ λιμάνι τῆς ἀπόλυτης καθαρῆς θεωρητικῆς Ἀλήθειας στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, τῆς ἀλήθειας τῆς ἀντικειμενικῆς, τῆς ὀντολογικῆς, ὑπαρξῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ὑποκειμενιστικὴ Φιλοσοφία τῶν δύο μεγαλύτερων φιλοσόφων τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, μὲ τὴν τεράστια ἀπήχησή της καὶ τὴν κολοσιαία ἐπίδρασή της σ' ὅλη τὴ Νεώτερη Εὐρωπαϊκὴ Φιλοσοφία, εἶχε πολὺ μεγάλες δυσάρεστες συνέπειες στὴν πνευματικὴ Ἱστορία ὅλης τῆς Εὐρώπης καὶ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας στοὺς τελευταίους αἰῶνες. Ἡ ἀρχὴ τῆς Ὑποκειμενικότητος στὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος καὶ μάλιστα τῆς Φιλοσοφίας, εἶναι ἀρχὴ Σχετικισμοῦ (Relativisme) καὶ στὸ βάθος Σκεπτικισμοῦ. Ὁ Σχετικισμὸς ὀδηγεῖ, μὲ μαθηματικὴ βεβαιότητα, στὸ Σκεπτικισμό. Καὶ ὁ Σκεπτικισμὸς, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ὅπως τονίζει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κάντ στὸν ἴδιο Πρόλογο τῆς πρώτης Κριτικῆς του, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἐχθροὺς τῆς γνήσιας δημιουργικῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ στὸ τέλος ὀδηγεῖ τὴν Ἀρχὴ τῆς Μεταφυσικῆς μέσα στὰ ζοφερὰ θανατερὰ λιμάνια τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ τοῦ Ἀθεϊσμοῦ.

Ὁ Ὑποκειμενισμὸς — Σχετικισμὸς — Σκεπτικισμὸς τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας ξαναφέρνει στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ στὸ χάος τῆς Φιλοσοφίας τὴ Φιλοσοφία τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ — Σχετικισμοῦ — Σκεπτικισμοῦ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφιστῶν, τὴ Φιλοσοφία τῆς περιλάλητης ἀρχῆς τοῦ κορυφαίου ἀπὸ τοὺς σοφιστῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος, τοῦ Πρωταγόρα, τῆς ἀρχῆς τοῦ λόγου του «Πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς ἔστιν, τῶν δὲ οὐκ ὄντων ὡς οὐκ ἔστιν» (Diels Προσωκρ. 80 (74) B.1). Τῆς ἀρχῆς, ποὺ ἐγκρέμισε ἡ Φιλοσοφία τοῦ Σωκράτη — Πλάτωνος καὶ στὴ θέση της ὑψωσε τὴν ἀρχὴ τοῦ λόγου «ὁ Θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον» (Πλάτ. Νόμ. 716Γ).

Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Descartes καὶ τοῦ Κάντ, μὲ τὸν ὑποκειμενικὸ χαρακτήρα της, βασισμένη ἀπάνω στὴν ἀρχὴ τῆς Ὑποκειμενικότητος, εἶχε ὡς φυσικὸ ἀποτέλεσμα, μὲ τὴν κολοσιαία ἐπίδρασή της στὴ Φιλοσοφία ὅλης τῆς Εὐρώπης τῶν τελευταίων αἰώνων, τὴν ἐνίσχυση τοῦ Σκεπτικισμοῦ — Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ στοὺς ἴδιους αἰῶνες. Ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῆς εἶναι τὸ χαρακτηριστικώτατο πραγματικὸ ἱστορικὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Κάντ στὴν ἐποχὴ του ἐκρίθηκε ἀπὸ πολλοὺς ὡς ὁ Ροβεσπιέρος ποὺ ἐκαρατόμησε τὸ Θεό. Ἐπίσης χαρακτηριστικοὶ γιὰ τὴ φιλοσοφία τοῦ Descartes εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Jules Lachelier, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους καὶ μεταφυσικοὺς τοῦ 19ου αἰῶνα τῆς αἰωνίας Γαλλίας: «Ἡ φυσικὴ φιλοσοφία τοῦ Descartes, τονίζει ὁ Lachelier, εἶναι πραγματικὸς καθαρὸς ὕλισμὸς. Στ' ἀληθινὰ εἶναι ἕνας ἀφηρημένος καὶ ἰδεαλιστικὸς Ὑλισμὸς μὲ τὸ δικό του τρόπο. Ὑλισμὸς πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ὕλισμὸ τοῦ Ἐπίκουρου καὶ τοῦ Gassendi. Ἀλλὰ δὲν εἶναι λιγώτερο ἕνας ὕλισμὸς στὸ νόημα πὼς εἶναι

ένας μηχανισμός. Καὶ ὁ Descartes μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ ὑπεύθυνος, κατὰ τὸ μέγιστο μέρος, γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ δίχως ὄνομα Ἑλισμοῦ τοῦ 18ου αἰώνα» ("Ἔργα τοῦ Jules Lachelier, Ἔκδ. Alkan, Paris, τόμ. 2ος, σελ. 221 — 22).

Καὶ φυσικὰ ὁ Descartes εἶναι ὁ ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Ἑλισμοῦ ὄχι μόνο στὸ 18ο αἰώνα, ἀλλὰ καὶ στὸ 19ο αἰώνα, ἂν θεωρηθῆ ἡ ἐπίδραση τοῦ Ἑλισμοῦ τοῦ 18ου αἰώνα καὶ στοὺς δύο τελευταίους αἰῶνες.

Ἄλλ' ἡ ὀρθὴ Φιλοσοφία τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου τῶν τελευταίων αἰῶνων, στὴν καθαρὴ φιλοσοφικὴ θεώρηση τῆς ἀπέραντης πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τραγωδίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας τοῦ 20οῦ αἰώνα ποὺ ἐδημιούργησε κυρίως ἡ κυριαρχία τοῦ μεταφυσικοῦ Ἑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Πεσσιμισμού — Μηδενισμού στοὺς τελευταίους αἰῶνες, μὲ τὸ χαρακτηριστικώτατο καὶ τραγικώτατο γιὰ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα ἀποτελεσμα τοῦ παγκόσμιου πνευματικοῦ ἀγχους τῆς ἐποχῆς μας, ἀποκαλύπτει καὶ διακηρύσσει, πῶς ὁ πνευματικὸς δρόμος τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας, ὁ δρόμος, ποὺ ξεκινάει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Ὑποκειμενικότητας καὶ προχωρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, δὲν εἶναι ὁ ἀληθινὸς πνευματικὸς δρόμος τῆς ὀρθῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς γνήσιας πνευματικῆς ζωῆς καὶ πῶς ὁ δρόμος τῆς φιλοσοφικῆς πορείας τῆς Ἀνθρωπότητας πρὸς τὸν κόσμο τῶν πραγματικῶν ἱστορικῶν πεπωμένων της, τὸν κόσμο τῆς ὀρθῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς ὀρθῆς Θεολογίας, ὡς μοναδικὸ ὑπέρτατο σκοπὸ τῆς ὀρθῆς Φιλοσοφίας, πρέπει ν' ἀλλάξη.

Ὁ μοναδικὸς ἀληθινὸς δρόμος τῆς ὀρθῆς Φιλοσοφίας, ὡς ὀρθῆς Θεολογίας, ποὺ ἀνεβάζει στ' ἀληθινὰ τὸν Ἄνθρωπο στὸ Θεό, δὲν εἶναι ὁ δρόμος τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας, ἀλλ' ὁ δρόμος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος, μὲ τὸ ἀθάνατο φωτεινὸ δημιουργικὸ πνεῦμά του, εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψει τὸν ἀληθινὸ πνευματικὸ δρόμο, ποὺ ὀδηγεῖ τὸν Ἄνθρωπο, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ βεβαιότητα, στὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο πνευματικὸ φῶς, τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας ὅλου τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, ὁ Θαλῆς, καὶ ὁ μέγας φιλόσοφος τῆς Ἀρχαίας Ἰωνίας, ὁ Ἡράκλειτος, διακηρύσσουν τὴν ἀπόλυτη κι' αἰώνια ἀλήθεια τοῦ ἀθάνατου λόγου «Πάντα πλήρη Θεῶν». Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι ἡ γενικὴ ἀλήθεια τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας ὅλων τῶν μεγάλων φιλοσόφων ὅλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, καὶ τῆς Προσωκρατικῆς ἐποχῆς καὶ τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ δρόμος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας πρὸς τὸ Θεὸ εἶναι ἀντίθετος ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας. Ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ δρόμος τῆς Ὑποκειμενικότητας, τῆς πνευματικῆς Αὐτοσυνείδησης, τοῦ Λόγου, στὸ νόημα τῆς Ψυχολογίας, τῆς ἀνθρωπολογικῆς Φιλοσοφίας, ἀλλ' ὁ δρόμος τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀντικειμενικότητας, τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀπολύτου Ὄντος — Πραγματικοῦ, τῆς κοσμολογικῆς Φιλοσοφίας. Τῆς

Φιλοσοφίας τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελαχίστου μορίου τοῦ Κόσμου μὲ τὴν ψυχὴν στὰ βάρη του ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχὴ καὶ ξεκίνημα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι τὸ Ἀντικείμενο, τὸ ὄντως ὄν, ὁ Κόσμος. Ἡ πρώτη περίοδος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, τῆς Φιλοσοφίας τῶν πρώτων Ἑλλήνων ὀντολόγων, κοσμολόγων καὶ θεολόγων, (τῶν πρώτων «παμπαλαίων θεολογησάντων» μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἀριστοτέλη) ὡς καὶ ὅλων τῶν μεγάλων Προσωκρατικῶν φιλοσόφων, εἶναι ἡ περίοδος τῆς κοσμολογικῆς Φιλοσοφίας (Θέση).

Καὶ ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ στὴ θέση αὕτη ἔγκειται ὅλο τὸ ἀσύγκριτο καὶ ἀνυπέροβλητο πνευματικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, στ' ὅτι τὸν Ἀνθρώπο δὲ θεωρεῖ ὡς ἐν' ἀπομόναχο καὶ παντέρημο ὄν μέσα στὸν Κόσμο (Solipsismus), ὅπως τὸν θεωρεῖ ὁ Νεώτερος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος, ὁ πεσσιμιστικὸς καὶ μηδενιστικὸς στὴν οὐσία του Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος, ἀλλὰ τὸν βλέπει ὡς ἓνα ὄν, ποὺ ὀντολογικὰ ἀγκαλιάζει ἀδερφικὰ ὅλο τὸν Κόσμο, τὸ ἀπειρο κι' αἰώνιο Σύμπαν, καὶ ἡ ζωὴ του εἶναι σὲ ἀπόλυτη ὀντολογικὴ ἐνότητα, ταυτότητα καὶ ἀρμονία μὲ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου, τοῦ πνευματικοῦ, στὰ μάτια του, στὴν οὐσία του Σύμπαντος.

Ἡ δεύτερη περίοδος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας (Ἀντίθεση) εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἀνθρωπολογικῆς Φιλοσοφίας. Τῆς Φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφιστῶν (περίοδος κριτικῆς βέβαια Φιλοσοφίας, ἀλλὰ καὶ Φιλοσοφίας κατάπτωσης καὶ παρακμῆς (Decadence).

Ἡ τρίτη περίοδος (Σύνθεση) τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας εἶναι ἡ περίοδος τῆς ἀληθινῆς καὶ γνήσιας Φιλοσοφίας, ἡ περίοδος τῶν αἰώνιων κορυφῶν τῆς ὀρθῆς Ἑλληνικῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας — Θεολογίας (Σωκράτης — Πλάτων — Ἀριστοτέλης).

Ἡ πρώτη ἀλήθεια τοῦ ὀρθοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, στὰ μάτια τῶν πνευματικῶν Τιτάνων τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Λόγου, τοῦ Ὑποκειμένου, τῆς Σκέψης (Cogito), τοῦ ψυχολογικοῦ Λόγου τοῦ Descartes, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀντικειμένου, τοῦ ὄντος, τοῦ Σύμπαντος, τῆς Ὑπαρξης, τοῦ ὀντολογικοῦ Λόγου καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὡς μέρος τοῦ ὅλου ἀπείρου ὄντος — Σύμπαντος. Καὶ τὸ Σύμπαν ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος ἐνορᾷ πνευματικὰ ὡς θεῖο Σύμπαν («πάντα πλήρη θεῶν»). Τὰ πάντα μέσα στὸν Κόσμο, στὰ πνευματικὰ μάτια του, εἶναι θεῖα, δημιουργήματα, παιδεύματα καὶ μορφώματα τοῦ Θεοῦ καὶ μόνο τοῦ Θεοῦ, ὡς μοναδικῆς πανυπερτατῆς πρώτης ἀρχῆς κι' αἰτίας καὶ πανύψιστου τελικοῦ σκοποῦ τοῦ Παντός.

Τὸ ἀθάνατο θεϊκὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἐνορᾷ τὰ πάντα μέσα στὸν Κόσμο ὡς ἔργα τῶν Θεῶν. Οἱ Θεοί, στὰ μάτια τοῦ θρησκευόμενου Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι πλάσματα τοῦ Ἀνθρώπινου Νοῦ, τῆς δημιουργικῆς Φαντασίας τοῦ Ἀνθρώπου, οἰστροηλατημένης ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὸν οἴστρο τῆς μεταφυσικῆς δδύνης καὶ τῆς μεταφυσικῆς ἀγωνίας του κάτω ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικὸ καὶ ἀποπνιχτικὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Θανάτου, τῆς

δημιουργίας τοῦ Μύθου καὶ τῆς ὑποκειμενικῆς ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπινου Λογικοῦ, ἀλλ' ἀπολύτως ἀντικειμενικὲς ὀντότητες καὶ πραγματικότητες, ὄντολογικὲς δημιουργικὲς ἀρχὲς καὶ ἀξίες, ὀλοζώντανες, μὲ σάρκες καὶ κόκκαλα μπρὸς στὰ μάτια του, ἀείζωες ὀντότητες.

Οἱ Θεοὶ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι μέσα στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴ Γῆ, μέσα στὸν πραγματικὸ μπρὸς στὰ μάτια του αἰσθητό, ὄρατό καὶ ἀπτό Κόσμο. Οἱ Θεοὶ ζοῦν, κατοικοῦν καὶ περπατοῦν ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ στὶς πιδὺ ψηλὲς κορφὲς τῆς Γῆς. Ἡ πιδὺ ὑψηλὴ καὶ πιδὺ οὐσιαστικὰ χαρακτηριστικὴ ἀρχὴ τῆς Θεολογίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου δὲν εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Θεολογίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἀρχὴ τῆς Ὑπερβατικότητος (Transcendence) τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς Ἐνδοκοσμικότητος (Immanence) τῶν Θεῶν.

Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος ἔβλεπε ὅλο τὸν Κόσμο, ὡς πνευματικὸ καὶ θεῖο, καὶ ὄχι μόνο ἓνα μέρος του, ὅπως βλέπει ὁ Χριστιανικὸς Κόσμος μέσα στὸ πνεῦμα καὶ τὸ κλίμα τοῦ μεταφυσικοῦ Δυϊσμοῦ του. Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος ἐπίσης δὲν πιστεύει στὸ Θεὸ μὲ ὑποκειμενικὴ πίστη, ὅπως ὁ Χριστιανικὸς Κόσμος, καὶ φυσικὰ πολλὲς φορὲς μὲ τὴ φυσικὴ καὶ ἔμφυτη στὴν ὑποκειμενικὴ πίστη ἀμφιβολία, στὶς στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἔνορᾶ τοὺς Θεοὺς μπρὸς στὰ ἴδια τὰ μάτια του. Τοὺς Θεοὺς τοὺς αἰστάνεται ὀλοζώντανους μέσα στὸν Κόσμο καὶ μέσα στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου. Οἱ Θεοὶ προσδιορίζουν καὶ προδιαγράφουν τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοίρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέσα στὸν Κόσμο. Οἱ Θεοὶ του δὲν εἶναι ὑπερβατικοί, ἔξω καὶ ἀπάνω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν Κόσμο, ἀόρατοι, ἀγνωστοὶ καὶ ἀγνώριστοι, μυστηριακοί, ἀπροσπέλαστοι, ἰδεατοί, ἀσύλληπτοι, ἀλλ' ἐνδοκοσμικοί, χεροπιαστοί, αἰσθητοί, ὄρατοί, ἀπτοί. Οἱ Θεοὶ καὶ ὁ θεὸς ὅλων τῶν Θεῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ, ἡ φωτιὰ καὶ ἡ φλόγα καὶ τὸ φῶς (τὸ Ἡρακλειτικὸ «ἀείζωνον πῦρ») τῆς ὀλοζώντανης παγκόσμιας καὶ παναιώνιας θείας ἀντικειμενικῆς Πραγματικότητος. Ὁλος ὁ Κόσμος, ὅλο τὸ ἀπειρο μέσα στὸ Χῶρο καὶ τὸ Χρόνο Σύμπαν, εἶναι θεῖο καὶ ὁ αἰώνιος Ἀνθρώπος, ὡς μόριο τοῦ θεοῦ Σύμπαντος, εἶναι θεῖος. Θεῖο δημιούργημα τῆς παντοδυναμίας, τῆς πανσοφίας, τῆς παναγαθότητος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ὀντολογικῆς καὶ ἠθικῆς παντελειότητος τοῦ Θεοῦ (Πλατ. Τιμ. 29 — 30). Τὸ Θεῖο καὶ τὸ Ἀνθρώπινο, στὰ μάτια τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα. Οἱ Θεοὶ καὶ οἱ Ἀνθρώποι ζοῦν ἀπάνω στὴ Γῆ, συνυπάρχουν, συνοικοῦν καὶ συμβιώνουν. Καὶ ἡ ὑπέριστα στιγμὴ τῆς συμβίωσης τῶν Θεῶν καὶ τῶν θείων Ἀνθρώπων εἶναι ἡ στιγμὴ τοῦ θεοῦ Ἔρωτος. Ὁ θεῖος Ἔρως, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα (Πλάτ. Συμπόσιον), ἐνώνει τοὺς Θεοὺς καὶ τοὺς θείους Ἀνθρώπους (τὸ αἰώνιο θεῖο Θηλυκό, τὴν αἰωνία οὐρανία Ἀφροδίτη τῆς Γῆς) καὶ οἱ θεῖοι Ἀνθρώποι, οἱ θεογέννητοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῶν θεῶν καὶ τῶν θείων θνητῶν Ἀνθρώπων (γυναικῶν) Ἡρώες, οἱ θεῖοι Ἀνθρώποι τῆς Ἀρετῆς, τοῦ ἠθικοῦ Ἡρωϊσμοῦ καὶ τῶν μεγάλων καὶ αἰώνιων θαυμάτων στὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου, ἐρωτεύονται τοὺς Θεοὺς, (τὶς ἀθάνατες Θεές).

Ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη θέτει ἤδη ἐδῶ τὸ μεγάλο φυσικὸ ἐρώτημα: Πῶς τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀνεβαίνει στὸ Θεό; Ἡ δοθὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἡρακλειτικοῦ κοινοῦ Λόγου, τοῦ Ἡρακλειτικοῦ «ἀείζωου πυρός» (Diels Προσωκρ. 22 (12). Β.1,2,30). Ὁ Ἡρακλειτικὸς κοινὸς (ξυνὸς) Λόγος δὲν εἶναι ὁ «Λόγος» τῆς Νεώτερης Εὐρωπαϊκῆς Φιλοσοφίας, ὁ «Λόγος», στὸ ὑποκειμενικὸ καὶ ψυχολογικὸ νόημα του, τὸ Ἀνθρώπινο Λογικόν, ἀλλ' ὁ ἀπειρος παγκόσμιος καὶ παναιώνιος ὄντολογικὸς Λόγος, τὸ ἴδιο τὸ ἀπειρο πνευματικὸ Σύμπαν, ὁ ἀπειρος καὶ αἰώνιος θεῖος κοσμικὸς Λόγος, μ' ἓνα λόγο ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἡρακλείτου καὶ ὄλων τῶν μεγάλων Προσωκρατικῶν φιλοσόφων (Θαλῆ, Ἀναξίμαντρον, Ξενοφάνη, Ἡρακλείτου, Παρμενίδη, Ἐμπεδοκλῆ, Πυθαγόρα) εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ ἀπολύτου μονιστικοῦ Σπιριτουαλισμοῦ (Πανπνευματισμοῦ), τῆς κοσμοθεωρίας τῶν λόγων τοῦ Θαλῆ καὶ τοῦ Ἡρακλείτου «Πάντα πλήρη θεῶν».

Στὸ ἴσθι καὶ θεῖο φῶς τῶν ἀστραπῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, τὸ φῶς τῆς πανπνευματολατρικῆς αὐτῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας, ὅλος ὁ Κόσμος, τὸ ἀπειρο καὶ αἰώνιο Σύμπαν, εἶναι Ἐν. Καὶ τὸ ἀπειρο Πᾶν — Ἐν εἶναι πνεῦμα καὶ μόνο πνεῦμα. Πλήρες Θεῶν, πλήρες Θείου, πλήρες Πνεύματος. Καὶ τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο καὶ αἰώνιο Πᾶν — Ἐν — Πνεῦμα, τὸ ἀείζωο δημιουργικὸ Πνεῦμα («ἀείζωον πῦρ»), εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μόνο ὁ Θεός. Τὰ πάντα μέσα στὸν Κόσμο εἶναι πνευματικά, θεῖα, αἰώνια, ἀφθάρτα, ἀνώλεθρα, ἀκατάστρεφτα, ἀχάλαστα, ἀθάνατα. Καὶ τὸ Ἀνθρώπινο Ὄν, ὡς μέρος τοῦ πνευματικοῦ καὶ θεοῦ Ἀπείρου, τῆς ἀείζωσης φωτιᾶς τοῦ Σύνπαντος, εἶναι ἓνα πνευματικὸ καὶ θεῖο, αἰώνιο καὶ ἀθάνατο Ὄν.

Καὶ ἡ βασικὴ ἀρχὴ αὐτῆς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Θαλῆ καὶ τοῦ Ἡρακλείτου, ἡ ἀρχὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Πανσπιριτουαλισμοῦ, εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ ὅλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Καὶ τῆς Προσωκρατικῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς κλασσικῆς Ἀττικῆς Φιλοσοφίας καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς κοσμοθεωρίας τῆς ἐποχῆς τοῦ ἡλιοβασιλέματος τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας (Πλωτῖνος).

Καὶ στὸ φῶς τῆς ἀρχῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀπολύτως ἄβυσσος ἀνάμεσα στὸ Λόγο καὶ τὸ Ὄν, τὸ Ὑποκείμενο καὶ τὸ Ἀντικείμενο, τὸν Ἀνθρώπο καὶ τὸν Κόσμο, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄντως Ὄν καὶ ὁ Λόγος, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ οὐσία, ὄντοτητα καὶ πραγματικότητα, καὶ ἔχουν μόνο μιὰ καὶ τὴν ἴδια πρώτη ἀρχή, τὸ παγκόσμιο καὶ παναιώνιο Ἐν, τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο καὶ αἰώνιο δημιουργικὸ Πνεῦμα. Καὶ τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο καὶ αἰώνιο δημιουργικὸ Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μόνο ὁ Θεός. Ὁ Κόσμος καὶ ὁ Ἀνθρώπος εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα καὶ ἀρμονία, εἶναι μιὰ οὐσία καὶ ἔχουν μιὰ ψυχὴ, μιὰ ἀρχή, τὸ Θεό. Ὁ Κόσμος, ὁ Ἀνθρώπος καὶ ὁ Θεός, στὸ φῶς τῆς δοθῆς θεωρητικῆς Μεταφυσικῆς — θεωρητικῆς Θεολογίας, οὐσιαστικὰ εἶναι Ἐν.

Ἡ θεμελιώδης πνευματικὴ ἀρχὴ ὅλου τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς παγκόσμιας καὶ παναιώνιας ἐνότητας καὶ ἁρμονίας. Τῆς ἁρμονίας τοῦ «Μακροκόσμου», τοῦ ἀπείρου Σύμπαντος, καὶ τοῦ «Μικροκόσμου», τοῦ Ἀνθρώπου. Ὁ «Μικροκόσμος», ὁ κόσμος τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ «Μακροκόσμου», τοῦ ἀπείρου Σύμπαντος. Καὶ τὸ ἀπειρο καὶ αἰώνιο Σύμπαν καὶ ὁ Ἀνθρώπος εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα καὶ ἁρμονία μὲ τὴν πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τους, τὸ Θεό. Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία, ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Παντός. Καὶ ἡ Ψυχὴ καὶ ἡ Ζωή, στὸ νόημα ὄλων τῶν Προσωκρατικῶν φιλοσόφων ὡς καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ τοῦ Πλωτίνου, εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἡ Ψυχὴ καὶ ἡ Ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μόνο ὁ Θεός. Δίχως τὸ Θεὸ δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα μέσα στὸ Σύμπαν. Οὔτε ὁ Κόσμος, οὔτε ὁ Ἀνθρώπος, οὔτε ἡ Ψυχὴ, οὔτε ἡ Ζωή. Τὸ Πᾶν εἶναι ὁ Θεός. Καὶ ἡ Ψυχὴ — Ζωὴ εἶναι δημιουργία τοῦ Θεοῦ καὶ μόνο τοῦ Θεοῦ. Πνοή, ψυχὴ καὶ ζωὴ, ἀπειρη αἰώνια φωτιὰ καὶ φλόγα, μόνο τοῦ Θεοῦ. Δίχως τὸ Θεὸ ὑπάρχει μόνο τὸ Μὴ — Ὄν, ὁ Θάνατος, τὸ Μηδέν. Καὶ τὸ Μὴ — Ὄν, ὁ Θάνατος, εἶναι μόνο ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ Ἀνθρώπου Νοῦ, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως ἀντίστοιχη ὄντολογικὴ πραγματικότητα. Ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα εἶναι μόνο τὸ ὄντως Ὄν, ἡ Ζωή, ἡ ἀπειρη καὶ αἰώνια πνευματικὴ Δημιουργία, ἡ Αἰωνιότητα, ἡ Θεότητα!

Τὸ ἀθάνατο Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἐνορᾷ πνευματικὰ τὰ πάντα καὶ ὅλο τὸν Κόσμο καὶ τὸν Ἀνθρώπο στὴν ὄντολογικὴ σχέση τους καὶ τὸν ὄντολογικὸ δεσμό τους μὲ τὴν πρώτη ἀρχὴ καὶ αἰτία τους, τὸ Θεό. Τὸ αἰώνιο μυστικὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς τοῦ ὄντολογικοῦ δεσμοῦ τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς κεντρικῆς ἀρχῆς ὅλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματοθεωρίας τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ἁρμονίας τοῦ Σύμπαντος. Τῆς ἀρχῆς τῆς ὁμοιογένειας καὶ ὁμοιομορφίας, μὲ ἓνα λόγο τοῦ ὁμοουσίου τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Πανψυχισμοῦ — Πανπνευματισμοῦ, ἰδεαλιστικοῦ Πανθεϊσμοῦ, μὲ ἓνα λόγο τῆς κοσμοθεωρίας τῆς Παγκόσμιας Ἀδερφοσύνης. Στὸ φῶς τῆς κοσμοθεωρίας αὐτῆς ὅλος ὁ Κόσμος καὶ ὁ Ἀνθρώπος ταυτίζονται καὶ εἶναι μιὰ οὐσία, πνευματικὴ οὐσία, ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι ἓνα μέρος τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἀνθρώπος εἶναι θεῖος, ἓνας θεάνθρωπος. Ἡ αἰσθητὴ μορφή καὶ εἰκόνα καὶ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἀνθρώπινος Λόγος εἶναι θεῖος Λόγος, σπῖθα ἀπὸ τὴν ἀείζωη φωτιὰ τοῦ Θείου Λόγου.

Ἔρχεται ἤδη ἐδῶ τὸ φυσικὸ ἐρώτημα τοῦ δοθῆναι φιλοσοφικοῦ Λόγου: Πῶς ὁ Ἀνθρώπινος Λόγος φτάνει στὰ ὕψη αὐτὰ τῶν ἀπολύτων παγκοσμίων καὶ παναιώνιων πνευματικῶν ἀληθειῶν τῆς μόνης δοθῆναι φιλοσοφικῆς Μεταφυσικῆς — Θεολογίας;

Ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπάντηση τῆς αὐτοσυνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς θείου ὄντος. Τῆς αὐτοσυνείδησης τοῦ Ἀνθρώπι-

νου Λόγου, ὡς θείου Λόγου, μὲ τὸ φυσικὸ φῶς τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης πνευματικῆς Αὐτοσυνείδησης (Ψυχῆς).

Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα βυθίζεται ἐδῶ μέσα στ' ἄδυτα τῶν ἀδύτων τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, τοῦ κόσμου τῆς θεμελιακῆς ἀρχῆς ὅλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Φιλοσοφίας τῆς «Μετοχῆς» (Ἡράκλειτος), τῆς «Μεθέξεως» (Πλάτων), τῆς «Μεθέξεως» καὶ «Μεταλήψεως» (Ἀριστοτέλης) τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό.

Στὸ θεῖο φῶς τῆς μεταφυσικῆς αὐτῆς κοσμοθεωρίας (βλ. Κεφ. «Τὸ πρόβλημα τοῦ Θεοῦ»), ὁ Ἄνθρωπος συμμετέχει στὸ Θεό, φέρνει μέσα του τὸ Θεό, ἔρχεται ἀπὸ τὸ Θεό καὶ πάει στὸ Θεό. Ἡ οὐσία του εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Ἀνθρώπινος Λόγος, στὸ βάθος του, εἶναι θεῖος Λόγος. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ Ἄνθρωπος εἶναι θεῖος καὶ κλείνει μέσα στὰ βάθη του τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Μέσα στὰ βάθη του ὁ Ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό του, τὸν αἰώνιο θεῖο ἑαυτό του, ἀνακαλύπτει μ' ἓνα λόγο τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Οἱ ἀστραπὲς καὶ οἱ κεραυνοὶ τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου στὰ αἰώνια ὕψη τῶν κοσμογονικῶν στιγμῶν τῆς πνευματικῆς δημιουργίας τῶν ἀθάνατων καὶ αἰώνιων θεόπνευστων πνευματικῶν θεουργῶν τῶν θαυμάτων τοῦ θείου Πνεύματος, τῆς θείας Θρησκείας, τῆς θείας Τέχνης, τῆς θείας Φιλοσοφίας, τῶν μεγάλων θεμελιωτῶν τῶν θρησκειῶν, τῶν ἀθάνατων ποιητῶν, καλλιτεχνῶν, μουσικῶν, φιλοσόφων, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ἀστραπὲς καὶ κεραυνοὶ τοῦ θείου Λόγου στὴ ζωὴ τῆς Ἀνθρωπότητας μέσα στὸ ἀπειρο Σύμπαν, μέσα στὸν ἀπειρο Χωρόχρονο.

Ἡ κυριώτατη ἀρχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, ἡ ἀρχὴ τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ ὀντολογικοῦ δεσμοῦ τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος καὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ὀντολογικῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, βασιίζεται ἀπάνω στὴν ἄλλη ἐπίσης θεμελιώδη μεταφυσικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τὴν ἀρχὴ τῆς παγκόσμιας ἀρμονίας, τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας τοῦ Σύμπαντος, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. (Στὸ βάθος καὶ οἱ δύο αὐτὲς ἀρχὲς εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὕτη ἀρχή). Καὶ ὁ πνευματικὸς δρόμος τῆς Μεταφυσικῆς αὐτῆς, τῆς Μεταφυσικῆς τῆς ὀντολογικῆς ἐνότητας καὶ ἀρμονίας τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος (Λόγου) στὸ Θεό εἶναι ὁ μόνος πνευματικὸς δρόμος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀπόλυτη μεταφυσικὴ Ἀλήθεια. Ἡ Ἀλήθεια τοῦ Κόσμου, τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μόνος ἀληθινὸς πνευματικὸς δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ βεβαιότητα, δίχως πνευματικὰ σφάλματα καὶ παραστρατήματα, στὸ Θεό. Ὁ Ἄνθρωπος, ὡς ἀπειροελάχιστο μῦριο τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ, ἀνεβαίνει πνευματικὰ στὴν πρώτη πηγὴ του, τὸ Θεό. Μέσα του ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα του καὶ δημιουργοῦ του, τοῦ πνευματικοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ. Μέσα του ἀστράφτει καὶ φωτοκατακλύζει ὅλο

τὸ ἐγὼ του, ὄλο τὸ εἶναι του, ὄλη τὴν ὑπαρξή του, ὄλη τὴ ζωὴ του, τὸ φῶς τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ. Μέσα στὰ βάθη του ὁ ἄνθρωπος ἀνακαλύπτει τὸ Θεὸ καὶ αὐτοανακαλύπτεται καὶ αὐτοαποκαλύπτεται, στὸ φῶς τῆς θείας ἀρχῆς τοῦ πνεύματός του, ὡς δημιουργημὰ τοῦ Θεοῦ, ὡς παιδί τοῦ ἀληθινοῦ πατέρα του, τοῦ ὀλοζώντανου πνευματικοῦ Ἀπείρου καὶ παναιωνίου παντέλειου, παντοδύναμου, πάνσοφου, πανάγαθου, πάγκαλου καὶ πανωραίου προσωπικοῦ ὑπερβατικοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὲ πραγματικὴ ἀμεση ὄντολογικὴ σχέση κι' ἐνότητα μὲ τὸ Θεό. Καὶ ὁ θειότατος καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὰ θεῖα μεταφυσικὰ πνεύματα τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητος Πλάτων μιλάει στὰ ἔργα του γιὰ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΠΑΦΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (Συμπόσ. 211, 212 Α, Πολιτεία 484 Β, 490 Β, Τίμαιος 90 Γ, Φαίδων 67 Β).

Τὸν ἄνθρωπο ἀνεβάζει στὸ Θεὸ μόνο ἡ ἀμεση ἐσωτερικὴ Ἐμπειρία του, ἡ θρησκευτικὴ του Ἐμπειρία. Ὁ δρόμος τῆς ἀμεσης πνευματικῆς Ἐμπειρίας τοῦ Ἀνθρώπου, τῆς ἀμεσης ἀστραφτερῆς πνευματικῆς ἐνόρασης μέσα στὰ βάθη τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ αἰωνίου ὄντος, εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ βεβαιότητα, στὸ Θεό. Ἡ πνευματικὴ Ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ΦΩΣ ΕΚ ΦΩΤΟΣ, ΦΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΔΥΤΑ ΤΩΝ ΑΔΥΤΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΨΥΧΗΣ. Ἡ σκάλα τῆς θρησκευτικῆς πνευματικῆς Ἐμπειρίας τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ μόνη πνευματικὴ σκάλα ποὺ ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο στὸ Θεό. Μέσα στὰ βάθη τοῦ ἀπολύτου ἐσωτερικοῦ ἐγὼ μας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς, τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Τὸ φῶς τῆς θρησκευτικῆς Ἐμπειρίας τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ φῶς τῆς ἀμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης τοῦ νοητοῦ πνευματικοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο.

Στὸ θεῖο φῶς τῆς ἀπόλυτης μεταφυσικῆς Ἀλήθειας ὁ Θεὸς εἶναι ἡ μόνη ἀπόλυτη Πραγματικότητα, ἡ μόνη ἀπόλυτη κι' αἰώνια Ἀλήθεια. Ἡ μόνη δύναμη μεταφυσικῆς λύτρωσης καὶ σωτηρίας τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ αἰώνια Ζωή, ἡ αἰώνια Δημιουργία, τὸ αἰώνιο Φῶς, ἡ αἰώνια Εὐδαιμονία — Μακαριότητα — Ὀλβιότητα. Μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ εἶναι τὸ αἰώνιο Μηδέν, ὁ αἰώνιος Θάνατος, τὸ αἰώνιο Ἔρεβος. Κοντὰ στὸ Θεὸ ἀντίθετα ὁ φωτισμένος καὶ θεοεμπνευσμένος ἄνθρωπος εἶναι ἕνας ἄλλος πραγματικὸς Θεὸς μέσα στὸν Κόσμο, ἕνας ἀληθινὸς Θεός, ἕνας κοσμοποιὸς καὶ κοσμοκυβερνήτης Θεός. Μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ τίποτα, ἕνα σκουληκι, τὸ σκουληκι ὄλων τῶν σκουληκιῶν ὄλης τῆς Γῆς, ποὺ μόνη μοῖρα του εἶναι ἡ συντριβὴ του, ἡ σκόνη καὶ ἡ λάσπη, ὁ Θάνατος, τὸ Μηδέν.

Ἡ πανυπέριστη ἀλήθεια τοῦ Ἀνθρώπου Λόγου, ποὺ ἡ ρίζα του κρατᾶ ἀπὸ τὸ θεῖο Λόγο, ἡ ἀλήθεια ὄλων τῶν ἀληθειῶν, εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μόνο ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀνακάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ βάθη τῆς ἀπ' τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ ξεπεταγμένης Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἡ ἀνακάλυψη καὶ ἀποκάλυψη, στὰ πνευ-

ματικά μάτια δλου τοῦ Κόσμου, τῆς ἀστραφτερῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας ἀλήθειας ΤΗΣ ΘΕΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩ- ΠΟΥ, ΩΣ ΜΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ. Τῆς ἀλήθειας τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ δλου τοῦ Κόσμου στὸ Θεό. Ἡ αὐτοανα- κάλυψη καὶ αὐτοαποκάλυψη τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς μορίου τοῦ πνευματι- κοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ. Ὡς οὐσίας ποὺ κρατάει ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ μοίρα δλων τῶν μοιρῶν του εἶναι ν' ἀνέβη πάλι στὸ Θεὸ καὶ νὰ ζήσει αἰώνια μέσα στὸν Κόσμο τοῦ Θεοῦ καὶ κοντὰ στὸ Θεὸ («μετὰ θεῶν οἰκήσει» Πλάτ. Φαίδων 69Γ').

Ὁ μεταφυσικὸς Λόγος εἶναι ἐδῶ στὰ αἰώνια ὕψη τῆς Μεταφυσικῆς. Καὶ στὰ ὕψη αὐτὰ ὁ Λόγος εἶναι κέντρο ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν καὶ ἀστρά- φτει καὶ ἀστραφτοβολάει ἀπὸ τὸ ἄπειρο κι' αἰώνιο φῶς. Τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου, τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πᾶν φωτοκατακλύζεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄπειρη κι' αἰώνια φυσικὴ Δημιουργία εἶναι πνεῦ- μα καὶ μόνο πνεῦμα. Ἡ πρώτη μορφή καὶ στιγμή τῆς ἀπειρης ἀλυσσίδας τῆς ἀνοδικῆς ἱεραρχικῆς δημιουργικῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀπολύτου ὄντος, ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ κατώτατο στρωμὰ της πρὸς τὴν πανυπέριστα τελικὴ μορ- φή της καὶ στιγμή της, τὴ μορφή καὶ στιγμή τοῦ ἀπολύτου καὶ τελειότα- του ὄντος, τῆς ἐντελέχειας δλων τῶν ἐντελεχειῶν, τοῦ πνεύματος δλων τῶν πνευμάτων, μ' ἓνα λόγο τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πᾶν εἶναι Δημιουργία καὶ μόνο Δημιουργία. Ἀπειρη δύναμη αἰζωου δημιουργικοῦ φωτός, ἀπειρη δύναμη πνευματικῆς αὐτενεργείας, πνευματικῆς αὐτοδημιουργίας, δημιουργικῆς ἐλευθερίας, δημιουργικῆς ψυχῆς, δημιουργικῆς ζωῆς.

Τὸ αἰώνιο μεταφυσικὸ πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῆς πραγματικῆς οὐ- σίας τοῦ ἀπολύτου κι' αἰωνίου ὄντος (Πραγματικοῦ), ἐντοπίζεται στὸ πρόβλημα τῆς Ἐλευθερίας, ὡς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὴ λεγόμενη Ὑλη καὶ αὐτενεργείας τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πνεύματος).

Καὶ ἡ Φιλοσοφία τοῦ 20οῦ αἰῶνα, στὸ φῶς καὶ τῶν ὑπερθαυμαστῶν ἱλιγγιωδῶν ἐκπληκτικῶν καὶ καταπληκτικῶν ἀνακαλύψεων, προόδων καὶ κατακτήσεων καὶ θεωριῶν τῶν θετικῶν Ἐπιστημῶν, τῆς Φυσικῆς (Μικρο- φυσικῆς) καὶ τῆς Βιολογίας, βεβαιώνει, μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, ἀντίθετα πρὸς τὴν Ἐπιστήμη καὶ τὴ Φιλοσοφία τοῦ 19ου αἰῶνα, τὴν ἀπόλυτη ἀλή- θεια τῆς τελείας ἀνεξαρτησίας τοῦ Πνεύματος ἀπὸ τὴν Ὑλη καὶ τῆς δη- μιουργικῆς αὐτενεργείας καὶ αὐτονομίας, τῆς δημιουργικῆς Ἐλευθερίας, τοῦ Πνευματικοῦ ἢ Ψυχικοῦ.

Ἡ λεγόμενη φυσικὴ Δημιουργία, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πρα- γματικότητα, εἶναι ἡ αἰσθητὴ μορφή κι' ἐνσάρκωση τοῦ Πνευματικοῦ, ἡ αἰσθητὴ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱστορία τοῦ φυσικοῦ Σύμπαντος (τῆς φυσικῆς Δημιουργίας) εἶναι ἡ Ἱστορία τῆς αἰσθητῆς ζωῆς καὶ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πᾶν εἶναι ὁ Θεὸς καὶ μόνο ὁ Θεός! Ἡ πνοή, ἡ ψυχὴ, ἡ ζωή, ἡ ἀπειρη κι' αἰώνια πνευματικὴ αὐτενέργεια καὶ αὐτοδημιουργία! Ἡ ἀπειρη κι' αἰώνια φωτιά τοῦ Θεοῦ. Ἡ ψυχὴ τῆς Ἀνθρώπινης Ἀτομικό- τητας — Προσωπικότητας, ὡς μέρος τῆς καθολικῆς ἀπειρης κι' αἰώνιας ψυ- χῆς τοῦ κοσμικοῦ πνευματικοῦ Σύμπαντος, τῆς ἀνώλεθρης καὶ ἀθάνατης

αἰώνιας Κοσμοψυχῆς, ὡς καθαρὰ πνευματικὴ οὐσία εἶναι ἀθάνατη. Ἡ Ἀθανασία καὶ ἡ Αἰωνιότητα τῆς ψυχῆς — ζωῆς τοῦ ἀπείρου πνευματικοῦ ὄντος (Σύμπαντος) εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια. Τὸ μόνο ἐρώτημα, ποῦ θέτει ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη ἐδῶ, ἀπάνω στὶς ἀβυσσαλέες στιγμὲς τῆς μεταφυσικῆς ἀγωνίας τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι τὸ ἐρώτημα τῆς ἀθανασίας ἢ μὴ τῆς ἀτομικῆς ἢ προσωπικῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἀλλὰ οἱ ἀτομικὲς ψυχῆς, ὡς μόρια τῆς καθολικῆς ἀπειρης κι' αἰώνιας ἀθάνατης ψυχῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, (τῆς Κοσμοψυχῆς), εἶναι ἀθάνατες. Τίποτ' ἀπ' ὅ,τι ζεῖ μὲν μέσα στὸν Κόσμο, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, δὲν πεθαίνει ποτέ. Ἄν ἐπέθαινε, ποιὸς ὁ λόγος τῆς δημιουργίας του; Ποιὸς ὁ λόγος τῆς δημιουργίας τῶν ἀπειρων ἀτομικῶν ἢ προσωπικῶν ψυχῶν; Ἡ Ζωὴ εἶναι αἰώνια δημιουργία. Καὶ ἡ Ζωὴ εἶναι ἀθάνατη. Ἡ δημιουργικὴ ἀρχὴ τῆς ἀτομίκευσης τοῦ ἀπείρου δημιουργικοῦ καὶ ἀθάνατου ὄντος, μὲ τὴ δημιουργικὴ φωτιὰ τῆς ἀπειρης ζωῆς τῆς καθολικῆς Κοσμοψυχῆς μέσα σὲ κάθε μοριακὴ ἀτομικὴ ἢ προσωπικὴ ψυχὴ, ἐπιβάλλει τὴν ἀθανασία τῶν ἀτομικῶν ψυχῶν.

Οἱ ἀτομικὲς ψυχῆς εἶναι μόρια τῆς ἀπειρης καθολικῆς ἀθάνατης ψυχῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, τῆς Κοσμοψυχῆς, καὶ συνεπῶς φέρνουν μέσα τους τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς ἀθάνατης καθολικῆς ψυχῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, μ' ἕνα λόγο εἶναι ἀθάνατες.

Στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει θάνατος μέσα στὸν Κόσμο, τὸν ἀπειρο, αἰώνιο καὶ ἀθάνατο Κόσμο τῆς Ζωῆς. Ὁλος ὁ Κόσμος εἶναι ζωὴ καὶ μόνο ζωὴ. Καὶ ἡ Ζωὴ εἶναι καθαρὰ πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὡς πνευματικὴ ζωὴ φέρνει μέσα της τὴν οὐσιαστικὴ ἰδιότητα τοῦ Πνεύματος, τὴν Ἀφθαρσία καὶ τὴν Ἀθανασία. Ἡ Ζωὴ εἶναι ἀνώλεθρη, ἀθάνατη, αἰώνια. Αἰώνια δημιουργία, αἰώνια δημιουργικὴ φωτιὰ, «ἀείζωο πῦρ». Ὁ Θάνατος εἶναι μόνο ἀπλῆ φαινομενικότητα, ὄνειρο, φαντασία τοῦ Ἀνθρώπου Νοῦ, πνευματικὴ αὐταπάτη. Τὸ Πᾶν εἶναι Πνεῦμα. Καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι συνειδητὴ ζωὴ, συνειδητὴ βούληση, συνειδητὴ σκοπιμότητα. Καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πανυπέρτατου, ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ, ἐπιβάλλει, γιὰ τὸ λόγο τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, (Πλάτωνος Τίμαιος), τὴν ἀρχὴ τῆς Ἀθανασίας, τὴν ἀρχὴ τῆς συνειδητῆς πνευματικῆς δημιουργίας, τῆς σκόπιμης καὶ θεληματικῆς δημιουργίας, τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας — Ἀθανασίας.

Στὶς αἰώνιες αὐτὲς κορυφὲς τῆς Μεταφυσικῆς — Θεολογίας ἀνεβάζει μόνο τὸ φῶς τοῦ Ἱεροῦ καὶ Θείου Λόγου τῆς Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τοῦ Κόσμου τοῦ αἰωνίου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ θαύματος. Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος εἶχε κατορθώσει νὰ βρῆ, ὅστερ' ἀπὸ μακρότατους, σκληρότατους, ὑπερανθρώπινους καὶ τιτάνιους πνευματικοὺς καὶ ἠθικοὺς ἀγῶνες, τὸ μοναδικὸ ἀληθινὸ πνευματικὸ δρόμο ποῦ ἀνεβάζει στὸ Θεό. Τὸ μεγαλύτερο πνευματικὸ κατόρθωμα, ὃ πιὸ τιτανικὸς ἀθλὸς ὅλων τῶν πνευματικῶν ἀθλῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, εἶναι ὁ ἀθλὸς τῆς φιλοσοφικῆς ἀνακάλυψης καὶ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑπερβατικοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ τῆς αἰώνιας ζωῆς, καὶ τῆς φιλοσοφικῆς θεμελίωσης τοῦ Θεϊσμοῦ. Ἡ ἀπειρης κοσμογό-

νικῆς καὶ κοσμοϊστορικῆς σημασίας καὶ ἀξίας ὑπηρεσία καὶ προσφορὰ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου πρὸς ὅλη τὴν αἰωνία Ἀνθρωπότητα εἶναι ἡ ὑπηρεσία καὶ ἡ προσφορὰ τῆς φιλοσοφικῆς ἀνακάλυψης καὶ ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς φιλοσοφικῆς θεμελίωσης τῆς ἀθάνατης καὶ αἰώνιας μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ φιλοσοφικοῦ Θεϊσμοῦ. Καὶ τὸ ἔργο τῆς πνευματικῆς αὐτῆς προσφορᾶς τοῦ κόσμου τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας πρὸς ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα εἶναι κυρίως ἔργο ὄλων τῶν μεγάλων φιλοσόφων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας καὶ προπάντων τοῦ Πλάτωνος. Ὁ Πλάτων εἶναι ὁ μεγαλύτερος πνευματικὸς Ἀνθρώπος, ποὺ ἐγεννήθηκε ὡς σήμερα ἀπάνω στὴ Γῆ σ' ὄλους τοὺς αἰῶνες. Ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος, μεταφυσικὸς καὶ θεολόγος ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὄλων τῶν αἰώνων. Ὁ τιτανικὸς δημιουργὸς τοῦ Τίμαιου καὶ ὄλων τῶν ἄλλων αἰώνιων φιλοσοφημάτων -- ἀριστουργημάτων του εἶναι τὸ ἀντικειμενικώτερο, ρεαλιστικώτερο, βαθύτερο καὶ ὑψηλότερο, ἐνορατικώτερο καὶ διεισδυτικώτερο μεταφυσικὸ πνεῦμα, ποὺ εὐτύχησε νὰ ἰδῆ ὡς σήμερα ὅλη ἡ Ἀνθρωπότητα. Ὁ μεταφυσικὸς, ποὺ εἶδε βαθύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο φιλοσοφικὸ πνεῦμα ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὄλων τῶν αἰώνων μέσα στὰ αἰώνια βάθη καὶ σκοτάδια τοῦ ἀπολύτου, ἀπειρου καὶ αἰωνίου ὄντος (Πραγματικοῦ) καὶ μέσα στοὺς ἀπειρους κόσμους τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὶς ἀβυσσες τοῦ Ἀπειρου Χώρου καὶ τοῦ Ἀπειρου Χρόνου (τῆς Αἰωνιότητος).

Ὁ μεγαλύτερος πνευματικὸς ἀθλος τοῦ Πλάτωνος εἶναι τὸ πραγματικὸ γεγονός, ὅτι μὲ ὅλη τὴ φιλοσοφία του, ἀποκορύφωμα ὅλης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας, ἀνακάλυψε καὶ ἀποκάλυψε σ' ὄλο τὸν Κόσμο τὸν ἀληθινὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ Θεό. Ὁ μεγαλύτερος τίτλος τιμῆς καὶ αἰώνιας δόξας τοῦ ἀθάνατου Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι ὁ τίτλος τῆς δημιουργίας μὲ τὴ φιλοσοφία του Θεησκείας. Τῆς κατ' ἐξοχὴν καὶ μόνης ἀληθινῆς θεησκείας τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, τῆς Χριστιανικῆς Θεησκείας. Τῆς Θεησκείας τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰώνιας ἀλήθειας τῆς λατρείας τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἀπολύτου καὶ αἰωνίου δημιουργικοῦ θεοῦ, στὴ ρίζα του, Λόγου, τῆς λατρείας τοῦ ἑνὸς ἀείζου, πάμφωτου καὶ πανωραίου προσωπικοῦ πνευματικοῦ Θεοῦ. Τῆς Θεησκείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ ἐλεύθερου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ἐλεύθερης ψυχῆς τοῦ παναιώνιου Ἑλληνισμοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους τῆς μοναδικῆς Θεησκείας τοῦ ἐλεύθερου, ἰδεατοῦ καὶ τελείου ἡλιογέννητου κλασσικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ τελειότερου, φωτεινότερου καὶ ὡραιότερου αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ποὺ εἶδε ὡς σήμερα ὅλη ἡ Ἀνθρωπότητα.

Τὰ αἰώνια βάθη τῆς ἀληθινῆς Χριστιανικῆς Θεησκείας εἶναι τὰ βάθη τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ προπάντων τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας. Δίχως τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ ἰδίως δίχως τὸ θαῦμα ὄλων τῶν θαυμάτων τῆς Ἱστορίας ὄλου τοῦ Κόσμου, τὸ θαῦμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος, δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ ποτὲ νὰ θεμελιωθῆ καὶ νὰ ζήσει ἡ Χριστιανικὴ Θεησκεία μὲ τὴ μερ-

φή της τῶν δύο τελευταίων χιλιάδων χρόνων τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ πρὸ πολιτισμένου Τμήματος ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος.

Ὁ αἰώνιος δημιουργικὸς Ἑλληνισμὸς ἐδημιούργησε, μὲ τὸ ἀθάνατο πνεῦμά του καὶ τὴν ἀθάνατη ἡλιογέννητη ψυχὴ του, μὲ τὴν ἀθάνατη Φιλοσοφία του, Θρησκεία, τὴν ὑψηλότερη, τελειότερη καὶ ὠραιότερη καὶ πρὸ ἀχτινοβόλα, πρὸ εἶδε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος, Θρησκεία. Ἀντίθετα ὁ Νεώτερος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος, παρ' ὅλες τὶς τιτάνιες πνευματικὲς του προσπάθειες καὶ ὅλους τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνές του, δὲν κατώρθωσε ποτὲ ὡς σήμερα ν' ἀνακαλύψῃ τὸν ἀληθινὸ φιλοσοφικὸ Θεὸ καὶ νὰ θεμελιώσῃ δική του, ἀσάλευτη, γνήσια καὶ γόνιμη πνευματικὴ Θρησκεία ἀληθινοῦ πνευματικοῦ φωτός καὶ δημιουργικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἡ Θρησκεία τοῦ θρησκευομένου κόσμου τῆς Εὐρώπης, ἡ Θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον σειρὰ σχολίων ἀπάνω στὴ Χριστιανικὴ Θρησκεία, πρὸ ἐδημιουργήθηκε καὶ ἐθεμελιώθηκε ἀπάνω στὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Τὸ μόνον πρὸ κατώρθωσε ὡς σήμερα ὁ Νεώτερος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος, ἀπάνω στὸ πεδίο τῆς Θρησκείας, μὲ τὴν ἐπιστήμη του καὶ τὴν φιλοσοφία του, εἶναι νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἀργὴ τῆς Μεταφυσικῆς στὰ σκοτεινὰ λιμάνια τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ Πessimismou — Μηδενισμοῦ καὶ νὰ πολεμᾷ μὲ λύσσα καὶ μανία γιὰ νὰ κλονίσῃ τὴν θρησκεία τοῦ Χριστιανισμοῦ, πρὸ ἐθεμελίωσαν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ. Καὶ ὁ κίντυνος τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ — Σχετικισμοῦ — Σκεπτικισμοῦ — Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ — τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Νεώτερου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίντυνος τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου στὸν 20ὸ αἰῶνα. Τὸ πνευματικὸ ἄγχος, πρὸ κατέχει στὰ χρόνια μας ὅλο τὸν Κόσμο τοῦ 20οῦ αἰῶνα, καὶ ἡ τρομερὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ κατάπτωση ὅλου τοῦ Κόσμου — καὶ μάλιστα στὰ χεῖλη ἴσως τῶν ἀβύσσων ἑνὸς πυρηνικοῦ πολέμου — εἶναι ἡ τελειότερη ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῆς καὶ τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς θέσης ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος στοὺς σημερινοὺς καιροὺς. Πηγὴ τοῦ πνευματικοῦ ἄγχους ὅλου τοῦ σύγχρονου Κόσμου εἶναι ἡ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ τῆς Εὐρώπης τῶν τελευταίων αἰώνων.

Καὶ ἡ βαθύτερη αἰτία τοῦ πνευματικοῦ ἄγχους τοῦ Μηδενισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τῶν καιρῶν μας εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀπιστίας τους στὸ Πνεῦμα. Τὸ Πνεῦμα ὁ Νεώτερος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος θεωρεῖ μόνον ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Ψυχολογίας καὶ ὄχι τῆς Μεταφυσικῆς. Τὸ Πνεῦμα βλέπει μόνον ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἀρχῆς τῆς Ὑποκειμενικότητος, τῆς ψυχο-

1. Πρὸβλ. τὸ ἔργο «Ἡ ἀτομικὴ μπόμπα καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ἀνθρώπου» τοῦ μεγαλύτερου φιλοσόφου τῆς Εὐρώπης τῆς ἐποχῆς μας, τοῦ Karl Jaspers (Ἐκδ. Piper καὶ Co τοῦ Μονάχου 1958, 3η ἐκδοσὴ 1959).

λογικῆς ἀρχῆς τοῦ γνωστικοῦ Ὑποκειμένου, τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ὅχι ὅπως τὸ ἔβλεπε ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος, ὡς ὄντολογικὴ (μεταφυσικὴ) δημιουργικὴ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς θεοῦ ὄντος, ποὺ ἔχει τὴ ρίζα του στὸ Θεό, ὡς δημιουργικὸ στοργικὸ πατέρα καὶ κυβερνήτη τοῦ Σύμπαντος καὶ ὡς μοναδικὸ ὑπέρτατο σκοπὸ τῆς Ζωῆς καὶ ὅλης τῆς Δημιουργίας στὴν Αἰωνιότητα.

IV

Καὶ τὸ ἀθάνατο Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα δὲν ὑψώθηκε μόνο στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς αἰωνίας Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς — Θεολογίας, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς Ἐπιστήμης τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πραγματικοῦ) καὶ τῆς ἀπόλυτης αἰωνίας μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, τῆς ἀλήθειας τοῦ πνευματικοῦ Σύμπαντος, τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ στὰ ὕψη τῶν αἰωνίων κορυφῶν τῆς Ἠθικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς δεοντολογικῆς Ἐπιστήμης τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Ἠθικοῦ Χρέους, ὡς θελήματος καὶ ἐπιταγῆς τοῦ Θεοῦ.

Στὴν Ἀδγῆ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας τὸ ἀθάνατο πνεῦμα τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τῶν αἰωνίων δημιουργικῶν στιγμῶν του, ἔδωσε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα, μὲ τὴ γλώσσα τοῦ θεοῦ συμβολισμοῦ του, τὴ γλώσσα τοῦ Μύθου, τὸ τελειότατο πρότυπο τοῦ ἡλιογέννητου Ἀνθρώπου τῆς Ἀρετῆς. Τὸ κλασσικὸ πρότυπο τοῦ αἰωνίου ἰδανικοῦ καὶ τελείου Ἀνθρώπου, τοῦ δημιουργικοῦ καὶ ἡρωϊκοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλο τὸν Κόσμο καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα ὑψώνει τὰ αἰώνια ἰδεώδη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μέσα στὸν Κόσμο, τὰ ἰδεώδη τῆς Ἀλήθειας καὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ὁμορφιᾶς, τοῦ Φωτός καὶ τῆς Καλωσύνης, τῆς Εὐψυχίας καὶ τῆς Μεγαλοψυχιάς, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἀλτροῦτισμοῦ, τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς Αὐτοθυσίας, τῆς Γενναιοφροσύνης καὶ τοῦ Ψυχισμοῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ δημιουργικοῦ Ψυχισμοῦ. Καὶ τὸ πρότυπο αὐτὸ τοῦ τελείου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος ἔδωσε σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ τὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα, τοῦ Χριστοῦ τοῦ παναιωνίου Πανελληνισμοῦ, ποὺ ἀπὸ ἀγάπη καὶ γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴν εὐδαιμονία ὅλου τοῦ Κόσμου τοῦ χαρίζει τὸ πρῶτο καὶ ὑπέρτατο ἀγαθὸ τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν, τὸ ἀγαθὸ τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ φωτός, καὶ γιὰ τὴν πράξη του αὐτῆ, παρὰ τὴ θέληση τῶν θεῶν, αὐτοθυσιάζεται καὶ καρφώνεται ἀπὸ τοὺς θεοὺς αἰῶνες ἀπάνω στοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου.

Καὶ στὰ ἴδια αἰώνια ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δημιουργίας τὸ ἀθάνατο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, στὸ ἀποκορύφωμα, μὲ τὴ Φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη, τοῦ αἰωνίου ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος, τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἀρετῆς, ὡς ἀποκάλυψης καὶ ἐνσάρκωσης τοῦ Ὁραίου, τοῦ Ἀληθινοῦ καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὕψωσε στοὺς οὐρανούς τῆς Αἰωνιότητος καὶ στὸ κέντρο τοῦ συστήματος ὅλων τῶν ἀπολύ-